

Νεκρολογία

Ἀνάργυρος Ι. Δημητρακόπουλος

Αθόρυβα και σεμνά ἔφυγε ἀπὸ τὴ ζωὴ ὁ Ἀνάργυρος Ι. Δημητρακόπουλος, ὅπως ἀπέριττα και λιτά ἔζησε τὰ χρόνια τῆς μακρᾶς και τιμημένης ζωῆς του. Μὲ τὸν θάνατό του ἐκλείπει ἕνας ἀκόμη ἀπὸ τοὺς τελευταίους ἐπιζῶντες τῆς παλαιᾶς φρουρᾶς τῶν Ἑλλήνων Δημοσίων Λειτουργῶν ποὺ ἐδημούργησαν τὴν Ἑλληνικὴ Δημοσίαι Διοίκηση και ἔστερέωσαν μὲ τὸ προσωπικό τους παράδειγμα τὸ σύγχρονο Ἑλληνικό Κράτος.

Πενήντα πέντε ὁλόκληρα χρόνια ὑποδειγματικῆς θητείας στίς διάφορες θέσεις, ὅπου τὸν ἔταξε ἡ Πολιτεία, ἀποτελοῦν τὰ μακρὰ ὄροσημα μιᾶς ζωῆς ἀφιερωμένης στήν ὑπηρεσίαι τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους μὲ γνώμονα τὸ ἦθος και ὁδηγὸ τὴν συνέπειαι πρὸς τίς ἀρχές ποὺ ἐχαρακτήριζαν τὴν δραστηριότητά του. Ὁ Ἀνάργυρος Δημητρακόπουλος γεννήθηκε στήν Ἀθήναι τὸ 1885 και πῆρε δίπλωμα Πολιτικοῦ Μηχανικοῦ ἀπὸ τὸ Ἐθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο τὸ 1909. Ὑπῆρέτησε ἀπὸ τὸ 1911 στὸ τότε Ὑπουργεῖο Συγκοινωνιῶν και μετὰ στὸ Ὑπουργεῖο Δημοσίων Ἔργων ἀπὸ ὅπου ἀπεχώρησε ὡς Γενικός Διευθυντής τὸ 1946. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς θητείας του στὸ Ὑπουργεῖο Δημοσίων Ἔργων, σημαντικὴ ἦταν ἡ συμβολή του στήν ἀνοικοδόμησι τῆς Θεσσαλονίκης μετὰ τὴν πυρκαϊά του 1916 και τῶν Σερρῶν, ὅπως πολὺτιμη γιὰ τὴν πρωτεύουσαι ὑπῆρξε ἡ πρωτοβουλίαι του γιὰ τὴν δημιουργίαι τοῦ Κήπου τοῦ Πεδίου τοῦ Ἀρεῶς.

Διετέλεσε Πρόεδρος τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἑλλάδος και καθηγητής τῆς Πολεοδομίας τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσόβιο Πολυτεχνείου ἀπὸ τὸ 1938 μέχρι τὸ 1946.

Ἀνέλαβε Ὑπουργός Δημοσίων Ἔργων τὸ 1945, ἐξελέγη τὸ 1946 βουλευτής Ἀθηνῶν τοῦ Δημοκρατικοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος και διετέλεσε μέλος τοῦ Ἀνωτάτου Οικονομικοῦ Συμβουλίου Ἀνασυγκροτήσεως.

Πρῶτος Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, κατόπιν Ἀντιπρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου και Κυβερνητικός Ἐπίτροπος τῆς ΔΕΗ. Ὁ Ἀνάργυρος Δημητρακόπουλος ὑπῆρξε θε-

μελιωτής τοῦ ἑλληνικοῦ ἐξηλεκτρισμοῦ, τὸν ὅποιον ὑπῆρέτησε μὲ φανατισμό και ἀνιδιοτέλειαι ἐπὶ δέκα ἔξη συναπτά χρόνια μέχρι και τὴν ἡμέραι τοῦ θανάτου του. Ἦταν ἄνθρωπος εὐρύτητα καλλιεργημένος μὲ ἐνδιαφέροντα και ἀνησυχίες ποὺ δὲν περιορίζονταν στὰ ὅρια τῆς ἐπαγγελματικῆς ἀπασχολήσεως. Πάμπολλες εἶναι οἱ μελέτες και τὰ ἄρθρα ποὺ ἐδημοσίευσε και πλείστες οἱ τιμητικῆς διακρίσεις ποὺ δέχθηκε κατὰ τὴν μακρὰ του σταδιοδρομίαι.

Ὁ Ἀνάργυρος Δημητρακόπουλος πέθανε ὑλικά φτωχός ὅπως ἀρμόζει σὲ κάθε ἀξιο τοῦ ὀνόματος δημόσιο ἄνδρα, ἀλλὰ μὲ τὴν βαθυτάτη ἱκανοποίησι τοῦ λειτουργοῦ ποὺ δὲν ἐπρόδωσε ποτέ τίς ἀρχές και τίς πεποιθήσεις του. Ὑπῆρξε ὄχι μόνο ἕνας ἀπὸ τοὺς γνησιωτέρους ἐκπροσώπους τῆς παλαιᾶς φρουρᾶς τῶν «πιστῶν εἰς τὸ χρέος τῶν Ἑλλήνων», ἀλλὰ και ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὀποίου ἡ ζωὴ θὰ ἔπρεπε — σάν λαμπρὸ παράδειγμα εὐψυχίας και ἀνιδιοτελείας, βαθειᾶς πνευματικῆς καλλιεργείας και ὑψηλοῦ ἀνδρικοῦ ἦθους — νὰ προβάλλεται ἔσαι γιὰ νὰ φρονηματίζη και νὰ ἐμπνέη τίς νεώτερες Ἑλληνικῆς γενεές.